[Bertel Dahlgaard.]

og fremmer opsparingen, samt at føre en sparsommelig finanspolitik, der vil begrænse uproduktive udgifter. En sådan politik omfatter også de lovgivningsområder, der angår forholdet mellem arbejdere og arbejdsgivere. Der er nu nedsat en såkaldt arbejdsretskommission, hvis arbejde skal være færdigt i løbet af det kommende år. Jeg har indtryk af, at de to parter har draget en gavnlig lære af arbejdskonflikten i foråret. De stivnede former er nu i søgelyset.

Den første opgave er her sikkert en modernisering af forhandlingsreglerne, så mulighederne for at undgå konflikt bliver større. Den næste opgave bliver at opbygge forligsmandsinstitutionen, således at dennes myndighed bliver størst mulig i de tilfælde, hvor en konflikt alligevel truer med at bryde ud. Men tilbage bliver de tilfælde, hvor hverken nye forhandlingsregler eller en myndig forligsmand formår at hindre konflikt, og hvor konfliktens omfang eller karakter vil være af katastrofal natur for samfundet.

Her står kommissionen over for det allervanskeligste problem, men vi betragter det som givet, at det efterhånden forstås af næsten alle, at i de tilfælde, hvor organisationerne må give op og faktisk står hjælpeløse og hvor det drejer sig om en standsning af livsvigtige funktioner, kan stat og samfund ikke tillade, at konflikten løber linen ud. Ud fra bevidstheden herom mener vi, kommissionen bør gøre sit arbejde.

Det andet vigtige spørgsmål i forholdet mellem arbejdere og arbejdsgivere er, om der her kan være tale om reformer af produktionsfremmende karakter. Det drejer sig om en række forskelligartede forhold på arbejdspladsen lige fra mere rationel planlægning af arbejdet til selve den ånd, der hersker mellem ledelse og medarbejdere.

Der er imidlertid en ting i tiden, som er meget bemærkelsesværdig: der er endelig efter mange, mange år kommet fart i diskussionen om lønsystemernes indflydelse på produktionens størrelse. Også her er det, som om stivnede former er ved at briste. Det ses nu, at de kollektive overenskomster trænger til et supplement, der virker produktionsfremmende i den enkelte større bedrift. Ordet udbyttedeling er ikke længere et uartigt ord i fagforeningskredse og vel knap nok i Arbejdsgiverforeningen. Derfor vil det radikale venstre med god fortrøstning genfremsætte sit forslag om fremme af udbyttedeling. Forhandlingerne i udvalget i sidste samling gav jo nogen udsigt til et resultat.

Jeg har her nævnt en række problemer, som hører til det arbejdsstof, folketinget efter vort skøn bør kunne færdigbehandle i denne folketingssamling. Hertil slutter sig nogle problemer, der står i forbindelse med den nye ejendomsskyldvurdering. Selve grundlaget for vurderingen er fastlagt og hviler på en lovgivning, hvorom der var fuld enighed her i tinget i sidste samling. Senere er reglerne udformet i enkeltheder i ligningsrådet, hvor der ligeledes har været enighed. Blandt medlemmer af det høje ting, der er garanter for denne enighed, skal jeg nævne det ærede medlem hr. Øllgaard og det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup). Forhøjelsen af vurderingen vil imidlertid drage visse konsekvenser efter sig. Bygningsfradragene må forhøjes, hvis der ikke skal fremkomme urimelige virkninger af beskatningen af bygninger. Den nominelle forhøjelse af de mindre formuer, som vurderingen medfører, vil bevirke, at mange medlemmer i sygekasserne vil komme op over sygekassegrænsen. Dette må forhindres gennem ændringer af disse grænser.

Må jeg for resten i denne forbindelse spørge den højtærede socialminister, hvornår han regner med, at sygeforsikringskommissionen vil kunne gøre sit arbejde færdigt. Det er med stigende utålmodighed, befolkningen venter herpå. Det gældende skel inden for sygeforsikringen føles mere og mere urimeligt, og de store administrative spørgsmål, der foreligger, kræver i stigende grad en løsning.

Også inden for jordlovgivningen er der spørgsmål, der trænger sig på. Det er ikke blot det forholdsvis ringe antal udstykninger, som mange inden for det mindre landbrug håber på må blive forøget, men det er i høj grad spørgsmålet om tillægsjord til de for små brug. Der var i fjor ca. 600 brug, som fik tillægsjord. Det er i og for sig ikke et ringe antal, men her er et område, hvor der ikke med rette i nogen kreds kan herske tvivl om, at det både landbrugsmæssigt og økonomisk er af den største værdi, at de for små brug suppleres op til at blive brug af normal størrelse. Både spørgsmålet om ud-